

The KING'S TRAITOR

a király árulója

KIRÁLYFORRÁS-SOROZAT ♦ 3. RÉSZ

„Ez a történet egyre jobb. Úgy érzem,
Wheeler a Forrás kegyeltje!”
– Denice Darland, goodreads

fine
selection

JEFF WHEELER

J E F F W H E E L E R

THE
KING'S
a király árulója
TRAITOR

KIRÁLYFORRÁS-SOROZAT ♦ 3. RÉSZ

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

Brigette Dawn emlékére

KIRÁLYSÁGOK ÉS SZEREPLŐK

MONARCHIÁK

Ceredigion: Severn (Argentine-ház): elbitorolta a trónt fivére faitól, és legyőzött mindenkit, aki megpróbálta aláásni a hatalmát. Jelenleg a legnagyobb minden uralkodó közül.

Brythonica: Sinia (Montfort-ház): tizenöt évesen, Brythonica hercegnőjeként követte apját a trónon, és nagykorúságáig régensként Roux lord marsall látta el felügyeletét. Huszonegy évesen önállóan folytatta a hercegség kormányzását. Sosem hagyja el birodalmát, mert attól fél, valamelyik hataloméhes főúr elrabolja és frigyre kényszeríti. Ceredigion szövetségese.

Occitania: VIII. Chatriyon (Vertus-ház): az averanche-i ütközetet követően Occitania pénzügyi válságba került, a főnemesi családok közül sokan fogságba estek, és váltságdíjat követeltek értük. Ceredigion és Brugja további támadásai után a király kénytelen volt jelentős területeket feladni a birodalmából. Chatriyon viszonya rendkívül feszült Severnnel, mióta nőül vette a király unokahúgát, Elyse Argentine-t. Három közös gyermekük van, egy fiú és két leány.

Atabyrion: IV. Jago (Llewellyn-ház): Jago és Elysabeth Victoria Mortimer házassága révén. Atabyrion az egyik legfőbb szövetségese Ceredigionnak. A párnak két gyermeke született, a királyság pedig a gyarapodó kereskedelem révén felvirágzott.

CEREDIGION FŐURAI

Owen Kiskaddon: Westmarch hercege

Stiev Horwath: Észak-Cumbria hercege

Jack Paulen: Kelet-Stowe hercege

Thomas Lovel: Southport hercege

Lord Catsby: Ceredigion kancellárja, a király új bizalmasa

Drága Owen!

Hálásan köszönöm, hogy hírt küldtél nagyapám betegségéről. Az utolsó levelében nem panaszkodott, sem enyhe, sem súlyos bántalmakról nem tett említést. Amikor megtudtam tőled, hogy haldoklik, meggyőztem férjemet, hogy haladéktalanul keljünk útra Dundrennanba. A szívem szakad belé, hogy gyermekeim nem ismerhetik dédapjukat úgy, ahogy én ismertem. Ideje már hazalátogatnom. Bízom benne, hogy nem érezzük kényelmetlenül magunkat, ha találkozunk. Mindmáig kedves barátként gondolok rád, és nagyon remélem, hogy te is megtalálod a boldogságot. Drága Owen, remélem, eljössz Dundrennanba. A nagyapám tulajdon fiaként tekintett rád.

Hű barátod:

Elysabeth Victoria Mortimer Llewellyn,

Atabyrion királynéja

ELSŐ FEJEZET

Az északi tél

Az észak felé vezető jeges úton fáradtan, fázva léptetett lován Owen Kiskaddon Dundrennan irányába. Hozzászokott már a hideghez. Stiev Horwathon az elmúlt években megjelentek a halandóság jelei, így Owen volt kénytelen Észak ősz hajú hercegének ügyes-bajos feladatait magára vállalni. Ideje nagy részét nyeregben töltötte – keresztül-kasul bejárta a királyságot mestere, Severn Argentine, Ceredigion királya nevében. Owen hálát adott minden olyan alkalomért, amikor volt mentsége távol maradni az udvartól. Egyre keserűbben látta az életet és a világot, amióta végignézte, miként torzul el lassan a király személyisége. Számtalanszor megbánta már, hogy támogatta Severnt, mert végül azzá a szörnyeteggé lett, akinek a nép is tartotta. Évekkel ezelőtt meg lett volna a lehetőség összeállni a király ellenségeivel, hogy közösen egyszerre megszabaduljanak tőle. Mostanra azonban egyedül Owenre várt a feladat.

Noha csak huszonnégy éves volt, sokkal idősebbnek érezte magát. A rábízott feladatok és a felelősség lerázhatatlan teherként telepedett a vállára. A szíve és a lelke belebetegedett a mostani állapotokba, és már csak a remény éltette, hogy egyszer szebb napokat is lát még.

Ahogy arra gondolt, hogy újra látja Evie-t – nem is Evie-t, *Elysabeth* –, egyszerre aggodalom fogta el, ám közben mintha apró láng melegítette volna fel jég szívét. Egyetlen sort sem írt neki azóta, hogy hét éve elbúcsúztak egymástól a királyi palota ciszternájában. Időnként kapott egy-egy levelet, amelyben a lány ékes szavakkal mesélt Atabyrion csodáiról és a két gyermeke csínytevéseiről. Owen sosem válaszolt – nem vitte rá a lélek. Egyedül akkor írt, amikor értesítette a lányt nagyapja gyengélkedéséről. Tartozott neki annyival, hogy esélyt ad, hogy Elysabeth elbúcsúzhasson a nagyapjától, mielőtt az öreg Horwath meghal. Owen kötelességének is érezte, hogy szóljon, hiszen hálával gondolt Horwath hercegre – olyan erős hálával, amittől képes volt összeszedni a bátorságát, és szembenézni a lánnyal, akit szeretett, és akit elveszített. De valahogy még gyötrelmesebb volt az egész úgy, hogy Elysabeth boldog házasságban élt Jagóval.

A fák lombjai között hamarosan megjelent Dundrennan, és Owen lelassította a lovát, hogy egy kicsit gyönyörködhessen a látványban. A völgyet sűrűn szegélyezték a hófödte csúcsok és a hatalmas vízesések, amelyek mennydörögve zúdultak alá a hegyes sziklaperemekről. Owen mindig csodálattal fürkészte e tájat, ám ez az érzés most keserű volt. Ő is ott lesz – Owen elméjében pedig a természet csodáját figyelve akaratlanul is előtörték az emlékek azokból az idők-ből, amikor kisfiúként, még az öreg herceg gyámságában a sziklákat mászta, kéz a kézben egykori szerelmével, a herceg unokájával.

– Lenyűgöző látvány – jegyezte meg Owen kíséretéből az egyik lovag.

Az ifjú herceg rezzenéstelen arccal bólintott. Egy óra sem telt bele, mire a lovak lépteire jókora hó- és jégdarabok hulltak alá a városba vezető hídról, miközben némán figyelték a nyíllal átlőtt száju, büszke oroszlánt, a Horwath család címerét, amint a lány szellőben táncol a lobogókon. Az udvarban nyüzsögtek a látogatók, akik mind azért érkeztek, hogy hódolatukat tegyék Észak szeretett hercegének.

Owen leszállt a nyeregből, a kantárt egy inas kezébe nyomta, majd mély levegőt vett, és felkészült az előtörő érzelmekre. Legszívesebben összekuporodott volna egy deszkán az istállóban, távol mindenkitől. De nem véletlenül tette meg ezt a hosszú utat – oka volt rá, és ez elől nem rejtőzhetett tovább. Meglepődött azon, hogy Elysabeth nem siet elé, és nem üdvözli lelkes csacsogásával. Hát persze – a *férje* bizonyára nem nézné jó szemmel.

Amikor belépett a hatalmas kastélyba, és kezét a kardja markolatára engedte, egy pillanatra eszébe jutott a derekára kötött öv a benne lógó kardhüvellyel, és az, ahogyan rábukkant a különös tárgyra a királyforrási palota ciszternájában. A ciszterna vizébe rejtett kincseket csakis a Forrás kegyeltjei láthatták és érinthették. Úgy tűnt, a kincs egy másik világban szunnyad, amíg el nem jön érte valaki, akit erre méltónak talál ez a varázslatos hatalom – a Forrás. Owen az évek során mást is kihozott a ciszternából. Például egy brosstűt, amit mindig a köpenyén hordott. Egy tört, aminek markolatára Leoneyis elsüllyedt királyságának jelképét faragták. Nagyon szerette azt a tört. De talált a vízben egy páncélinget is. Az egyik ládában volt, és noha évszázadokig víz alatt pihent, sehol nem kezdte ki a rozsdá. Elmerengve megsimította az arcát, ujjával megtapintva a borostáját. Csak ritkán borotválkozott már – nem vesződött ilyesmivel. Nem akart senkinek tetszeni, legkevésbé a Mortimer lányak.

A herceg udvarnagya köszöntötte, egy olyan ember fia, aki sok éven át szolgált Horwath. Johns, így hívták.

– Lord Owen, köszöntöm újra Dundrennanban – szólt mellé szegődve. – Hosszú hónapok óta nem járt nálunk.

– Hogy van a herceg? – kérdezte Owen, miközben Johns vezetésével elindultak a herceg hálóterméhez. Owen meglepődött, hogy oda mennek, mert arra számított, hogy Horwath a társalgóban fogadja.

– Megvénült, uram. Elhagyta már az ereje. – Az udvarnagy csillogó tekintettel pillantott Owenre. – Boldog lesz, hogy eljött hozzá.

Owen összevonta a szemöldökét és megacélozta a szívét.

– Előre szólok, hogy az unokája is eljött Atabyrionból – jegyezte meg az udvarnagy fájdalmas arccal. A kastély népe számára nem volt titok, hogy a herceg mindig is Owennek szánta az unokáját. Ezt egyedül a király nem helyeselte. Owen elhessegette magától a gondolatot, akár egy zavaró legyet.

– Igen, tudok róla. Kérlek, adjatok valamit enni az embereimnek. Idefelé jövet kitérőt kellett tennünk Királyforrás felé, és rájuk fér a pihenés.

– Természetesen, uram. A szobáját is előkészítettem.

Owen szigorú tekintettel fordult a férfihoz.

– Az nem az én szobám, Johns. Csak egy vendég vagyok itt, mint akárki más.

A folyosó sötétjét csupán a falakon pislákoló fáklyák fénye törte meg, amelyek vést sejtetően sisteregtek Owen fülébe. Amikor elérték az ajtót a folyosó végén, Johns tiszteletteljesen kopogott kettőt, majd benyitott. Az udvarnagy bedugta az orrát, körbenézett, nagy levegőt vett, majd kitérta az ajtót, és utat adott Owennek, hogy ő léphessen be elsőként. Az udvarnagy olyan együttérzéssel pillantott fel rá, amit talán meg sem érdemelt.

És ott volt ő.

Owen egyszerre úgy érezte magát, mintha lándzsát vágtak volna a pajzsába, olyan erővel, hogy menten lefordult a lováról. Ilyesmi egyébként ritkán fordult elő, sőt évek óta *egyáltalán* nem, de a hirtelen jött fájdalom és légszomj, amit érzett, éppen olyan volt. Elysabeth gyönyörű volt, hosszú sötét haját szövevényes minták szelint fonták be. Nem lány volt már, hanem nő, két gyermek édesanyja. Valamiféle különös ragyogás lengte körül – olyan kisugárzás, amittől Owent belül szörnyű fájdalom kerítette hatalmába.

Egy széken ült Horwath ágya mellett, és a nagypapa kezét szorongatta. A herceg haja fehér volt, akár birodalmának hegycsúcsai, és minden lélegzetvételért küzdenie kellett. Aludt éppen. Fájdalmas volt így látni – az erdő hatalmas fája, amely most kidőlve hevert az avaron. Owen és Elysabeth tekintete találkozott, ahogy a lány a zajt hallva az ajtó felé pillantott.

– Owen! – lehelte, és arcán mosoly villant, amely szörnyű kín volt a fiúnak.

– Szia, Elysabeth – szaladt ki Owen száján a kissé rekedt hang. Uralkodni akart magán, de nem sikerült.

A lány felállt, és meleg, mégis szánakozó mosollyal nézte Owent. Látszott rajta, hogy a külön töltött évek során sokat változott. Megtanult újra szeretni és teljes életet élni, miközben Owen még csak meg sem próbálta ugyanezt.

– Nem számítottam rá, hogy ilyen borostás vagy – mosolygott kedvesen, miközben közelebb lépett. – De a hajadban még mindig ott az a folt. Akárhol felismernélek, Owen Kiskaddon. Úgy örülök, hogy eljöttél! Megkaptad a leveletem?

A fiatal herceg bólintott. Maga sem tudta, mit mondjon, vagy hogyan hidalhatná át a köztük tátongó szakadékot.

Elysabeth szemében bánat csillant.

– Ezután így viselkedünk majd egymással? – kérdezte halkán. – Barátok helyett, mint két idegen? Fáj, hogy így látlak. Szörnyen festesz, Owen.

Mit lehet erre mondani? Visszavágni a legegyszerűbb.

– Legalább nem hordod azt a hülye atabyrioni fejdísz. Attól félttem, hogy majd abban bájologsz itt.

Bántásnak szánta. Annyi időt töltött már Severn mellett, hogy az ilyesmi magától jött. A lényévé vált, akár a lélegzetvétel.

Elysabeth összerezte a sértő szavaktól.

– Azt reméltem, a találkozásunk nem lesz ilyen fájdalmas. De már látom, hogy nincs más választás. Sajnálom, Owen.

– Mit? – kuncogott gúnyosan a fiú. – Nem a te hibád. Mindketten tudjuk, ki tehet róla. – Nagyot sóhajtott, majd kikerülte a lányt, és az ágyhoz lépett. A herceg beesett arcát, fakó bőrét figyelte. – Néha nem értem, hogy bírta ilyen sokáig. A kémeket. Az állandó sértegetéseket. Próbáltam elengedni a fülem mellett, de emberből vagyok, és az ember vérzik. Rajta bezzeg mintha semmi sem fogott volna.

Érezte, ahogy Elysabeth közelebb lép, amitől megborzongott.

– Miért nem válaszoltál soha a leveleimre? – kérdezte. – Nem akartam, hogy így... eltávolodjunk egymástól.

Owen a fejét ingatta.

– Hozzám csak úgy lehettél volna hű, ha közben hűtlen vagy a férjedhez – vetette oda nyersen. – Nem akartam kísértésbe vinni magamat... sem téged. Így volt a legjobb, hogy ilyen sokáig távol maradtunk egymástól. A király egyébként is gondoskodott róla, hogy el legyek foglalva – tette hozzá szárazon.

Elysabeth felnevetett.

– Az igaz. Jókorá területtel növeltél Ceredigion határait. Hallottam a hódításaidról. Figyelemmel kísérem a történetedet. Először elfoglaltál néhány várost Occitániában, és bevettél az ottani várakat. Azután leigáztad és hűbéri állammá tetted Legault-t. A király utána Brugijába küldött, hogy segíts Maxwellnek megszerezni az ország irányítását, ám végül elárultad, nehogy túl nagy hatalomra tegyen szert.

Owen elmosolyodott.

– Az persze a király ötlete volt – mondta keserű hangon. – Nem akarja, hogy a szövetségesei túlságosan megerősödjének. – A lány szemébe nézve folytatta. – És ez Atabyrionra is vonatkozik.

Elysabeth meglepetten pislogott.

– Ezt hogy érted? – A lány szeme úgy váltotta színét, akár az időjárás. Aznap éppen zöld volt, de halványabb árnyalatú, mint a sötétzöld ruha, amit viselt. A dús szemöldöke alatt szinte alig látszott már az apró heg. Egy lázadás során szerezte, amikor ledobta a ló.

– Ha a nagyapád meghal – mondta halk, *figyelmeztető* hangon –, nem te öröklöd Dundrennant. Szerintem a király Catsbynek adja.

A lány szeme egyszerre szürkésébe fordult a haragtól.

– De hát én vagyok az örökös! – hebegte elvörösödve.

– Üdvözöllek Királyforrásban – vágta rá Owen, és gúnyosan meghajolt. – Csak azért mondtam, hogy ne lepődj meg. Itt senki helye nem biztos, Elysabeth, még az enyém sem. – A fiú a fejét rázta, aztán járkálni kezdett. – Te is tudod, hogy szokott ilyet tenni. Elég gyakran. Támogatja a főurakat, megígér nekik olyasmit, amit már másnak is odaígért. Aztán hagyja, hogy egymás torkának essenek, végül pedig egy harmadik kapja a jutalmat. Nincs már itt olyan, hogy hűség. Az emberek csakis azért engedelmeskednek, mert félnek tőle. Severn pedig attól retteg, nehogy valaki túl sok hatalomra tegyen szert. És

nem felejtette el, hogy a férjed *megtámadta* Ceredigiont. Nem felejt, és nem bocsát meg.

Elysabeth elborzadt.

– Nem hiszek a fülemnek! Borzalmas lehet, hogy ezt az embert kell szolgálnod.

A fiú a fejét ingatta.

– Nem is sejted. Sok mindent nem tudsz. – Ellépett a lánytól, és a hajába túrt.

Elysabeth utánament, és a kezét Owen vállára tette.

– Akkor mondd el! Van valaki, akire rábízhatod ezeket? Biztos van olyan, akiben bízol.

Owen szomorúan bólintott.

– Etayne-ben bízom.

– A méregkeverő?

– Ő bizony. Hű hozzám. Segít félrevezetni a királyt. Együtt vezetjük meg Severnt. – Megrázta gyorsan a fejét. Maga sem értette, miért nyílik meg így a lánynak. De a titkok minduntalan kikíváncsoznak. És Owen annyi titkot hordozott, hogy majd szétszakadt. Mintha mindent magában gyűjtögetett volna addig a napig, amíg újra látja Elysabetht. Összeszorította a fogát.

A lány közben elé lépett és a szemébe nézett. A tekintete mint ha arra kérte volna, avassa a bizalmába. Elysabeth még mindig a barátja volt, aki most is a javát akarta. Owen már csaknem elfelejtette, milyen is ez.

– Hogyan vezetitek meg a királyt? – suttogta.

Owen összeszorította az ajkát.

– Néha undorodom magamtól. Amikor Eyric, a király unokaöccse nem tudta megszerezni a trónt, azt hazudta, hogy ő Piers Urbick, és mindvégig imposztor volt. De te is tudod, Ev... Elysabeth, hogy

ez nem igaz. Hazugság volt, de a király azóta is lady Kathryn kegyeit keresi. A házassági törvények és szokások szerint Eyrice és Kathryn frigyé érvénytelen, mert igaztalan módon jött létre. Szt. Penryn óta *nem élhettek* együtt, mint férj és feleség. Eyrice még mindig Dunsdworth mellett raboskodik a palotában, de örökké azon törik a fejüket, hogyan szökhetnének meg. Kénytelen vagyok állandóan figyeltetni őket az Espionnal. Eyrice a feleségével akar lenni... csak épp Severn is.

Elysabeth viszolyogva fintorodott el.

– Azt hallottam, még mindig gyászruhát visel. Igaz, hogy feketében jár?

– Igaz. A király mindig új ruhát csináltat neki. Teljesen odavan érte. Feleségül akarja venni, de Kathryn egyre csak azt hajtogatja, hogy ő Eyrice felesége. Volt, hogy Severn a Forrás erejével próbálta meggyőzni az ellenkezőjéről.

– Ez undorító! – méltatlankodott Elysabeth.

Owen egyetértően bólogatott.

– Borzasztó, hogy milyen elszánt. Ezért kértem Etayne-t, hogy tévessze meg. Ő is a Forrás kegyeltje. Képes bárki alakját magára öltetni. Amikor a királynak éppen *olyan kedve van*, hogy engedelmességre akarja kényszeríteni Kathryn-t, mindig Etayne van ott helyette, aki ellenáll. Én is próbálok segíteni, mert a király hatalma nem működik olyankor, ha én is ott vagyok. Szegény nő még mindig kitart a férjének tett esküje mellett, de ez az állandó nyomás lassan felemészti. A király pedig tudja, hogy ő sem lesz már fiatalabb, és lassan gondoskodnia kell a trónörökösről. Még a tanács is Kathryn-t győzködi, hogy adja be végre a derekát. – Owen felemelte a kezét. – Fogalmam sincs, meddig bírja még. Jó lenne megszöktetni Eyrice-t, de nincs az a királyság, amelyik hajlandó lenne elrabolni, saját fejére hozva ezzel Severn haragját.

Elysabeth tisztelettel nézett Owenre. Egy percre csak némán figyelte.

– Büszke vagyok rád, Owen. Nagy bátorság kell ahhoz, hogy az ember helyesen cselekedjen, főleg akkor, ha senki nincs, aki támogassa.

Owen nagyot sóhajtott. Hálás volt a lány szavaiért, mégis rosszul érezte magát.

– Ha bátor lennék, rég megszabadultam volna tőle – jelentette ki őszintén. – Mostanra kiismertem az igazi jellemét, és már nem tisztelem. Talán egyedül nekem van elég hatalmam hozzá, hogy legyőzzem. De a nagyapád sem fordult soha ellene. – Az ágyra pillantott, miközben ízlelgette a keserű szavakat. – Ő mutatott példát hűségéből, amit aztán *mindketten* követtünk. Belülről marcangol az érzés! Ha akkor tudom azt, amit most, segítettém volna Eyricnek megszerezni a trónt. Még akkor is, ha tudom, hogy nem ő a Rettegett Rém.

Elysabeth a szavak hallatán összevonta a szemöldökét.

– Azt akarod mondani, hogy az a régi prófécia igaz? Az, amelyikben Andrew király egyszer visszatér, hogy megmentse Ceredigiont?

Owen csak most döbbsen rá, hogy túl sokat árult el. A fejét rázva el akart fordulni, de a lány elkapta a csuklóját, és visszahúzta.

– Ki vele, Owen Kiskaddon! Mit tudsz a próféciaéről? Azt hittem, csak legenda.

Owen fájdalmas arccal pislogott.

– A prófécia igaz. És itt van a kastélyban – suttogta.

Elysabeth szeme elkerekedett a döbbenettől.

– Az a... a fiú a konyhában? Akit a nagyapám nevel? A kis Drew?

Owen megborzongott a név hallatán.

– Ő Eyric és Kathryn gyereke. *Miatta* tagadta le Eyric, hogy ő a király unokaöccse. Így védte a feleségét és a fiát. A fiú még csak hétéves.

Mi is olyasmi korúak voltunk, amikor először találkoztunk. Ő is Argentine-vér. Ő a Rettegett Rém.

Elysabeth elképedve pislogott. Csupán suttogás jött ki a torkán.

– A lányom, Genevieve, épp vele játszik a konyhában.

Owen bólintott, majd elkomolyodva folytatta.

– El tudod képzelni, mi lett volna, ha *ezt* megírom neked levélben? Hajlandó vagy titokban tartani a férjed előtt? Csak Etayne és Szt. Penryn dekonusa tudja az igazságot. De szerinted képes az a kölyök legyőzni egy felnőtt embert? Nem várhatunk még tíz évet, addigra Severn talán már legyőzhetetlen lesz.

MÁSODIK FEJEZET

A király parancsa

Dundrennanba visszatérni egyszerre volt öröm és szenvedés. A kastélyban mindenütt emlékek törtek Owenre, amelyek aztán kísértetként követték mindenhová. Néha, amikor meglátta, hogy Genevieve karon ragadja Drew-t, és kuncogva szaladgálnak a folyosókon, Evie és önmaga jutott eszébe. Ott lenni és szembesülni az emlékekkel egyszerre volt fájdalmas és megnyugtató érzés.

A helyzetet tovább rontotta, hogy Stiev Horwath eközben egyre csak gyengült. Owen igyekezett minél több időt tölteni az öreg herceg ágyánál, ahol aggódva figyelte a haldokló Horwath ziháló és erőlködő lélegzetvételeit. A herceg halálával véget ér egy korszak. A nap és a rózsza, Eredur címere, a megannyi győztes és elbukott csata emléke, az eközben szerzett dicsőség mind eltűnik, akár a lenyugvó nap, amikor elnyeli a láthatár. Owen attól tartott, hogy az öreg herceggel az utolsó napsugár is a sírba száll, és azután nem marad más, mint sötétség. Azon sem lepődött volna meg, ha a herceg élete lett volna

az egyetlen, amely Severnt visszatartja attól, hogy szabadjára engedje minden gonoszágát. A fiú csak figyelte a beesett arcot, remélve, hogy hamarosan erőre kap, noha maga is tudta, hogy erre már hiába vár.

Megfogta az öreg herceg bütykös kezét, és elkéseredetten felsőhajtott.

– Itt hagy engem, öreg barátom – mormogta. – Itt hagy, hogy egyedül harcoljak a szebb jövőért.

Horwath szemhéja megremegett, a szeme kinyílt, és a szemöldökét fájdalmasan összevonta.

– Még élek – vetette oda komoran, majd fejével Owen felé fordult. – Hát még itt vagy, kölyök – mondta, és a szakála alatt halovány mosoly bujkált. – Örülök, hogy időben ideértél. Félttem, hogy nem sikerül.

– Hogyan is maradhattam volna távol? – kérdezett vissza Owen, és hálát adott, hogy néhány percet kettesben tölthet a herceggel. Evie gyermekei fel-felbukkantak a szobában, de a betegágy nem olyasmi, amely hosszabb időre képes lekötni egy kisgyereket. – Hogy van?

– Öregesen – morogta Horwath, miközben megborzongott a takaró alatt.

Owen elmosolyodott.

– Vén, akár a tiszafák a Beestone várába vezető úton – tréfálkozott.

– Annyira azért nem – dörmögött válaszul Horwath. Szigorú tekintetét Owenre emelte.

– Megfogadnád egy náladnál bölcsebb ember tanácsát?

Owen tudta jól, mi következik, de csak megveregette Horwath kezét, és bólintott.

– Szerezz magadnak egy feleséget! – zihálta az öreg herceg.

Az idős férfi érintése egyre hűvösebb volt. A bőre mostanra jéghideggé hűlt.

– Sokaktól megkaptam már ezt a tanácsot – jegyezte meg Owen némi keserűséggel a hangjában. – Havonta kapok házassági ajánlatot apáktól, még Genevarból is. Ha két hétnél tovább maradok Tatton Hallban, máris ott sorakoznak a hintók. – A fejét ingatta. – A *legjobbak* már elkeltek – tette hozzá lemondóan.

Horwath a homlokát ráncolta.

– Sajnálom, kölyök, hogy cserben hagytalak.

– Nem hagyott cserben – felelte Owen a fejét rázva. A herceg egyik ápolója bedugta a fejét a résnyire nyitott ajtón – bizonyára meghallotta Horwath hangját –, Owen pedig lopva jelzett neki, hogy hívja a családtagokat. Az öreg herceg egyre ritkábban volt magánál, és sosem lehetett tudni, melyik alkalom az utolsó. – Mindannyian a kötelességünket teljesítettük, nem igaz? Magának is ugyanúgy kijutott a szívfájdalomból.

Horwath szája elcsigázott mosolyra húzódott.

– A hűség kötelez. Csak a halál... – a fájdalomtól megfeszültek az izmai – ...szabadít meg e kötelektől. – Szaporán pislogni kezdett, és a mennyezeti gerendákat bámulta. A levegő apró sóhajokban szökött ki a szájából.

Megszabadulni a kötelektől. Érdekes volt ezt olyan szájából hallani, aki éppen ágyhoz kötve szenved.

– És... megbánta? – kérdezte halkán Owen.

A herceg hirtelen ökölbe szorította a kezét. Az izmai erősen megfeszültek, de aztán hamar el is ernyedtek.

– Igen, kölyök. Sok mindent megbántam. Túl sokat. De azt nem, hogy egyszer barátommá fogadtam egy ijedt kisfiút. Nem bánom, hogy bemutattam neki az unokámat. És nem bánom, hogy a hercegségem javát akartam. – Ahogy a fájdalom újabb hulláma végigsöpört rajta, összeszorította a fogát. – Tettem, amit jónak láttam. Vezettem az embereket, és igazságos voltam.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Becsülettel szolgált – jegyezte meg rekedt hangon Owen. – Még ha ezt egyesek nem is mindig érdemelték ki.

– Csakugyan – morogta Horwath. – Megkérdeztem... a királyt... hogy az unokám öröklí-e Dundrennant. – Megnedvesítette a kiszáradt ajkát. – Nem tudom... hogy engedi-e. Nem ígérte meg. – Nagyot sóhajtott, majd apró nyögés szaladt ki a száján.

Owen türelmetlenül az ajtóra pillantott, Jagót és Elysabetht keresve. A herceg reszketett.

– A kötelesség nagy teher, fiam. A térdem is belesajdult, annyit cipeltem. Ideje letennem. – Owen felé fordult. A szeme tele volt fájdalommal és kinnal. Átható tekintettel nézett a fiúra. – Most már a tiéd... rád... hagyom.

Owen szívében gyötrellem kavargott. Nem akarta ezt a terhet, egyenesen gyűlölte. De látta Horwathon, hogy nem tud békében a sírba szállni, ha a kötelességét nem ruházhatja rá valakire. Az ifjú herceg szemébe könny szökött.

– Elfogadom – bökte ki elkeseredetten. – Legyen végre nyugta, nagyapa. Eleget cipelte.

Stiev Horwath behunyta a szemét, és nagyot sóhajtott. Owen már azt hitte, az öreg herceg kilehelte a lelkét, de a fájdalom alábbhagyott, és újra könnyebben vette a levegőt. A keze ernyedten pihent Owen kezében.

– A feladat, amelyet rád bízok – suttogta halkan Horwath –, a jégbarlangokban pihen.

Owen döbbenten figyelte az öreg férfit. Az ősz hajú herceg arcáról nyugalom és béke sugárzott. Owen hallotta, ahogy a Forrás suttogása megtölti a termet.

– Mit mondott? – kérdezte Owen, és közelebb hajolt. A szíve izzott az izgatottságtól.